

Az arcom oly törött,
A szemem sem ragyog;
Miről is tudtad meg,
Hogy a fiad vagyok?

Hazajöttem anyám,
Beteg vagyok, lelkem...
Anyai szerelmed
Gyógyítson meg engem.

Taníts meg engemet
Még egyszer nevetni...
Taníts meg remélni...
Taníts meg — szeretni...

Vigy el, ahogy régen,
Az első misére, —
Mutasd meg még egyszer
Az útát, az égre...

Úgy-e megvannak még
A glóriás szentek,
Akik énnálam is
Még többet szenvedtek?

Mutasd meg, őrizöm,
Az Isten Bárányát,
Mondd, hogy — csókoljam meg
A feszület lábát...

A nagy kereszt alatt
Térdeljünk le ketten,
S mondjuk el, mint régen:
Hiszek egy Istenben...

Móra István.

Befejezésül még egy valóban megtörtént eseményt mondok el e lélekemelő szép ünnepségen a szülők iránti szeretetről.

Néhány évvel ezelőtt az innsbrucki múzeum képtárában nagy gyönyörűséggel nézegettem azt a kitűnő történelmi képet, melyet a tiroli szabadságharc jeles festője, Defregger báró festett. A szülők iránti szeretetről alig lehetne szebbet, nagyobbbat mondani, mint amit ez a kép mondott a lelkemnek. Sigmaier Péter vendéglős volt egy tiroli falucskában (Mitterlangban). Midőn a derék és szabadságszerető tiroli nép a hősi Hofer András vezetése alatt hitéért és hazájáért harcra szállott (1809), Sigmaier Péter is ott küzdött az elsők között. A szabadságharc leverése után a francia tábornok (Broussier) mint annyi sok derék szabadsághőst, őt is halálra ítélte. Ámde Sigmaier Péternek sikerült szerencsésen elmenekülnie. A zsarnok erre Sigmaier édesapját záratta el, börtönbe vetette s kihirdette, hogy három nap múlva a szegény ártatlan édesatyját löveti főbe, ha ez alatt fia elő nem kerül.

Alig hallotta meg Sigmaier Péter rejtekében a hírt, nyomban jelentkezett s apját börtönéből kiszabadította. A nevezett festmény ezt a megható jelenetet ábrázolja. Felesége, gyermekei zokogva, imára kulesolt kezeiket magasra emelve, térdelve esedeztek kegyelemért a zsarnok előtt. Hasztalan, a francia tábornok hajthatatlan maradt. Már éppen a kivégzés helyére vezették, midőn a nép haragja fellázadt a kegyetlen bosszún s a tábornokot jobb belátásra bírta.

A derék tiroli nép között ma is úgy emlegetik Sigmaier Pétert, mint a szülői szeretetnek hősi mintaképét.

Jól mondja a költő a goncsz emberről:

„Mikor egy-egy romlott, semmi embert látok,
Aki magának is, másnak is csak átok,
Akinek soh'sincsen tszta gondolatja:
Sirassátok meg szegényt, mert — nem volt édesanyja!“

A magyar történelem nagyon sok kiváló édesanya emléket őrizte meg számunkra. A sok közül is kiválnak azonban Szilágyi Erzsébet, a Hunyadi-fiúk édesanyja, Zrinyi Ilona, II. Rákóczi Ferenc édesanyja s ki tudná felsorolni azon ezrek és százazrek nevét, annak ez ezer éven át egymás után felsorakozó magyar édesanyáknak nevét, akik legnagyobb kincsüket, gyermeküket adták szeretett hazájukért, amikor úgy kívánta azt a haza... Gondoljunk a világháború vagy a legújabb háború árváira, magárahagyott feleségeire, öreg édesanyáira, akiknek apja, ura vagy gyámolításra szoruló eltartója volt a jó, engedelmes, szülőit mindhalálig szerető gyermek...

Legyenek áldottak a magyar jövő kialakítói, hordozói, a magyarság fájának virágcs ágai: az Édesanyák!

MESEDÉLUTÁN.

— Az édesanyákról. —

Édesanyám.

Édesanyám! Van-e, aki ennél a szónál kimonthatatlan szeretetet, ragaszkodást nem érez? Az árva a legdrágább könnyeit hullatja s megrezdül a szíve végtelen bánatától; aki pedig nem árva, annak szemében az öröm kedves könnye csillog s megdobbán a szíve a végtelen szeretettől.

Édesanyám képe úgy él a lelkemben, mint egy egyszerű, kedves szentkép, melyet megilletődő tisztelettel veszek körül.

Egyszerű, jóságos asszony az én édesanyám. Kis gyermekkorom óta min'ig egyformának látom. Nem veszem észre arca vonásain a suhanó idő nyomain; olyan volt mindig, mint most. Vagy csak én képezem úgy. Akit szeretünk, azon nem látjuk a futó évek barázdáló rohanását. Ő váltig mondja ugyan, hogy az évek súlya mindig nehezebb neki, de én azt hiszem, sohasem volt másmilyen: arcán szelídség, a szemében jóság s valami gyöngéden előmlő bánat ül. Ez a bánat csöndes, egyszerű lelkéből s öröme s búra fogékony szívéből árad oda.

Ha nagyon nagyon visszagonólok, azt hiszem, emlékszem jóságos arcára amint még bölcsőm fölé hajolt szeretettel. Azt hiszem, hogy hallok még az altató nótáját is, amellyel